

Daniels bok – nummer ett hundre og åttifire

Sabbaten og inkarnasjonen: hjørnesteiner i den millerittiske beseglingsprosessen

Jeff Pippenger

2024-04-14

Den endelige prøven for milleritt-generasjonen, som sviktet i prøvelsesprosessen, begynte i 1856, med ankomsten av økt lys over «de sju tider» i 3. Mosebok tjueseks. Fra 1856 til 1863 markerte Laodikea-budskapet en siste tidsperiode innenfor den perioden som begynte med den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperioden er fremstilt ved vers tretten til femten i Daniels bok kapittel elleve.

Den tidsperioden illustreres ikke bare ved disse versene, men også ved historien som oppfylte disse versene, og også ved det geografiske vitnesbyrdet fra Panium, som også er Caesarea Filippi. Caesarea Filippi ble med hensikt besøkt av Kristus like før korset, og korset representerer søndagsloven, som er representert ved vers seksten. Den 22. oktober 1844 identifiserte Løven av Judas stamme sabbatslæren i et særlig lys. Deretter, ved slutten av den prøveprosessen, innførte Han en økning av kunnskap om de «syv tider», og de «syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks er en sabbatslære. Det er sabbatsbudet om at landet skal hvile, som er en direkte parallell til sabbatsbudet om at menneskene skal hvile. Tidsprofetien om de to tusen fem hundre og tjue år og de to tusen tre hundre år endte begge den 22. oktober 1844.

Den siste perioden av prøvelsesprosessen, fra 1856 til 1863, var en større åpenbaring av sabbaten, som var blitt satt i et særlig lys ved begynnelsen av beseglings- og prøvelsesprosessen. Historien som fremstilles ved oppfyllelsen av vers tretten til femten i Daniel elleve, representerer prøvelsestiden hvor Guds segl preges for evigheten på de ett hundre og førtifire tusen. I denne historien blir Esekiels to stokker føyd sammen. Sammenføyningen av de to stokkene representerer foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og læren som skinner i et særlig lys i denne historien, er inkarnasjonslæren.

Derfor, da Peter i Cæsarea Filippi identifiserte Kristus som Guds Sønn, erkjente han at Kristus, som Guds Sønn, representerte sin dobbelte natur som den guddommelige Guds Sønn, som hadde ikledd seg menneskelig kjød og derved blitt Menneskesønnen.

«Mens disiplene gransket profetiene som vitnet om Kristus, ble de ført inn i fellesskap med Guddommen og lærte å kjenne Ham som hadde steget opp til himmelen for å fullføre det verk Han hadde begynt på jorden. De erkjente at i Ham bodde en kunnskap som intet menneske, uten hjelp av guddommelig virksomhet, kunne fatte. De trengte hjelp fra Ham som konger, profeter og rettferdige menn hadde forutsagt. Med undring leste og gjenleste de de profetiske skildringene av Hans karakter og gjerning. Hvor uklart hadde de ikke forstått de profetiske skriftene! hvor sene hadde de ikke vært til å ta inn de store sannhetene som vitnet om Kristus! Da de så på Ham i Hans ydmykelse, der Han vandret som et menneske blant mennesker, hadde de ikke forstått mysteriet ved Hans inkarnasjon, den dobbelte karakter ved Hans natur. Deres

øyne ble holdt igjen, så de ikke fullt ut erkjente guddommelighet i menneskelighet. Men etter at de var blitt opplyst av Den Hellige Ånd, hvor lengtet de ikke etter å se Ham igjen og få sette seg ved Hans føtter!» The Desire of Ages, 507.

22. oktober 1844 til og med 1863 representerer beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Denne perioden begynte med at sabbaten ble fremhevet som den særlige sannhet blant de mange sannheter som blir åpnet under beseglingens tid. Perioden innledet den sjuende basuns lyd, som angir når Guds mysterium skulle fullendes.

Men i den syvende engels røsts dager, når han begynner å blåse i basunen, skal Guds mysterium fullendes, slik han forkynte for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:7.

Den sjuende engelen er også det tredje ve, for beseglingen finner sted i den historiske perioden da islams krigføring er virksom. Dersom millerittisk adventisme hadde vært trofast i perioden som fulgte etter 22. oktober 1844, ville islam, som var blitt holdt tilbake 11. august 1840, ha blitt sluppet løs.

«Dersom adventistene etter den store skuffelsen i 1844 hadde holdt fast ved sin tro og i enhet fortsatt å følge Guds åpnende forsyn, idet de tok imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynte det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville ha virket mektig sammen med deres anstrengelser, verket ville ha vært fullført, og Kristus ville for lengst ha kommet for å motta sitt folk til deres lønn. Men i den perioden av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, ga mange av de adventtroende avkall på sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet forent seg om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Den 22. oktober 1844 begynte den sjuende basun å lyde, og jubelårsbasunen begynte også å lyde.

Og du skal telle sju åraker for deg, sju ganger sju år; og tiden for de sju årakene skal være for deg ni og førti år. Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele deres land. Og dere skal hellige det femtiende år og utrope frihet i landet for alle dets innbyggere; det skal være et jubelår for dere, og hver mann skal vende tilbake til sin eiendom, og hver mann skal vende tilbake til sin slekt. 3 Mosebok 25:8–10.

Når beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen begynner, lyder det en trompet som tilkjennegir at den krigføring som islam har fullbyrdet, er kommet, og en trompet som forkynner frihet for dem som har vært syndens slaver. Den ene trompeten identifiserer den ytre historien, og den andre fremstiller den indre erfaringen hos dette paktsfolket i de siste dager. Deres trelldom oppheves når deres menneskelighet forenes med Hans guddommelighet for evigheten. Linje på linje er disse to trompetene én Trompet, for jubelårstrompeten blåses bare på Forsoningsdagen, og Forsoningsdagen begynner når den syvende trompet i det tredje ve blir støtt. Den læren som representerte begge trompetene i Miller-bevegelsen, var sabbatens lys. Det lyset som representerer begge Trompetene i disse siste dager, er inkarnasjonslæren. Linje på linje er sabbaten og inkarnasjonslæren den samme læren.

Peters bekjennelse identifiserte Messias, og også Guds Sønn. Messias er Guds Sønn. Messias er Skaperen, representert ved sabbaten.

«Paulus hadde aldri sett Kristus mens han levde på jorden. Han hadde riktignok hørt om ham og hans gjerninger, men han kunne ikke tro at den lovede Messias, Skaperen av alle verdener, Giveren av alle velsignelser, ville tre fram på jorden som et alminnelig menneske.» *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Sabbaten identifiserer Skaperen, og Skaperen var den Kristus som Peter identifiserte. Guds Sønn, som Peter identifiserte, er Han som forente seg med menneskelig kjød for å bli Menneskesønnen. Guds Sønn representerer inkarnasjonen.

«Kristus brakte menn og kvinner kraft til å seire. Han kom til denne verden i menneskelig skikkelse for å leve som et menneske blant mennesker. Han tok på seg den menneskelige naturs skrøpeligheter for å bli prøvet og fristet. I sin menneskelighet hadde han del i den guddommelige natur. I sin inkarnasjon vant han i en ny forstand retten til tittelen Guds Sønn. Engelen sa til Maria: «Den Høyestes kraft skal overskygge deg; derfor skal også det hellige som blir født av deg, kalles Guds Sønn» (Luk 1,35). Mens han var sønn av et menneske, ble han Guds Sønn i en ny forstand. Slik stod han i vår verden – Guds Sønn, og likevel ved fødsel knyttet til menneskeslekten.» *Selected Messages*, bok 1, 226.

I Cæsarea Filippi representerte Peters todelte bekjennelse de hundre og førtifire tusen som forstår at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og sabbatslæren som ble opplyst i 1844, sammen med inkarnasjonslæren som blir anerkjent i de siste dager. Lyset fra den todelte sannhet blir åpenbart ved begynnelsen og avslutningen av beseglingens periode, slik det bevitnes av beseglingens historie fra 22. oktober 1844 til 1863, og historien om de to røster i Åpenbaringen kapittel atten.

Både i millerittenes linje i beseglingsprosessen og i den profetiske linjen for beseglingen i Åpenbaringen atten er det en prøve helt ved slutten av perioden, hvor én klasse blir åpenbart som dårlige jomfruer, slik tilfellet var fra 1856 til 1863, og en klasse blir åpenbart som kloke jomfruer fra juli 2023 og inntil den snart kommende søndagsloven. Denne siste prøvetiden gjentar begynnelsen av perioden. Den samme engelen som steg ned den 11. september 2001, kom som Mikael for å kalle de døde til liv i 2023, noen til evig liv og noen til evig død. Da Han kom, ledet Han sitt folk tilbake til grunnvollene. Noen nekter å vandre på de gamle stier, noen vandrer på de gamle stier. Noen lytter til basunens lyd, noen nekter å høre.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte vektere over dere og sa: Lytt til lyden av basunen! Men de sa: Vi vil ikke lytte. *Jeremia* 6:16, 17.

Budskapet som representeres ved basunen som vekterne blåser i, er todelt. Det er islams sjuende basun og utfrielsens jubelbasun. Det er budskapet om foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som fullbyrdes ved inkarnasjonens mysterium, og som frembringer en karakter forberedt for Guds segl, som er sabbaten. Budskapet, verket og omstendighetene knyttet til den siste perioden av beseglingen, som begynte i juli 2023, tjueto år etter 2001, representeres ved

versene tretten til femten i Daniel kapittel elleve, og ved Kristi besøk i Cæsarea Filippi i Matteus kapittel seksten.

I lignelsen om de ti jomfruer sovnet alle jomfruene i ventetiden. Jesus sa til sine disipler at Lasarus sover.

Dette sa han; og deretter sier han til dem: Vår venn Lasarus sover, men jeg går for å vekke ham opp av søvnen. Da sa hans disipler: Herre, dersom han sover, blir han frisk. Men Jesus talte om hans død; de derimot mente at han talte om å ta hvile i søvn. Da sa Jesus rett ut til dem: Lasarus er død. Johannes 11:10–14.

Ved slutten av tjuéen dager så Daniel synet, og han var i en dyp søvn.

Og jeg, Daniel, alene så synet; for mennene som var med meg, så ikke synet. Men en stor skjelvning falt over dem, så de flyktet og skjulte seg. Derfor ble jeg alene tilbake og så dette store synet, og det ble ingen styrke tilbake i meg; for min skjønnhet ble i meg forvandlet til fordervelse, og jeg beholdt ingen styrke. Men jeg hørte lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord, falt jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden. Daniel 10:7–9.

De to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve lå døde på gaten i tre og en halv dag, og Esekiels døde ben lå i dalen. Den 18. juli 2020 ble nølingens tid med åndelig død og søvn ført over jomfruene i den tredje engels bevegelse. Tre år senere begynte prosessen med å vekke og berede Guds folk i endetiden som Hans banner og mektige hær. Engelen som steg ned den 18. juli 2020, avforseglet en sannhet, slik engler alltid gjør når de stiger ned.

Sannheten han avforseglet, var erfaringen med ventetiden og den første skuffelsen. Guds folk i de siste dager var da spredt, og når prosessen med å vekke dem kom i historien, ville det bli krevd av dem at de erkjente og anerkjente at de hadde vært spredt, og at de befant seg i ventetiden. Da ble mange engler, eller mange budskap, sendt for å styrke budskapet om ventetiden.

«Nær slutten av den andre engels budskap så jeg et stort lys fra himmelen skinne over Guds folk. Strålene fra dette lyset syntes å være klare som solen. Og jeg hørte englers røster rope: 'Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham!」»

«Dette var midnattsropet, som skulle gi kraft til den annen engels budskap. Engler ble sendt fra himmelen for å vekke de motløse hellige og berede dem til det store verk som lå foran dem. De mest begavede menn var ikke de første til å motta dette budskapet. Engler ble sendt til de ydmyke, hengivne, og drev dem til å løfte ropet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte ham!」 De som var betrodd dette ropet, skyndte seg, og i Den Hellige Ånds kraft lot de budskapet lyde og vakte sine motløse brødre. Dette verket stod ikke i menneskers visdom og lærdom, men i Guds kraft, og hans hellige som hørte ropet, kunne ikke stå det imot. De mest åndelige tok imot dette budskapet først, og de som tidligere hadde ledet i verket, var de siste til å ta imot det og være med på å styrke ropet: «Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte ham!」»

«I alle deler av landet ble det gitt lys over den andre engels budskap, og ropet smeltet hjertene hos tusener. Det gikk fra by til by og fra landsby til landsby, inntil Guds ventende folk var fullt

vekket. I mange menigheter fikk budskapet ikke lov til å bli forkynt, og en stor skare som hadde det levende vitnesbyrd, forlot disse falne menighetene. Et mektig verk ble utført ved midnattsropet. Budskapet ransaket hjertene og ledet de troende til å søke en levende erfaring for seg selv. De visste at de ikke kunne støtte seg til hverandre.» Early Writings, 238.

Ankomsten av midnattsropets budskap i lignelsen identifiserer når de to klassene av jomfruer åpenbarer om de har olje. De kloke har olje, de dårlige har det ikke. Lignelsen ble oppfylt ved Samuel Snows arbeid i millerittshistorien, og i dette arbeidet ble budskapet Snow fremholdt utviklet, slik hans artikler i Millerite-publikasjonene fra denne tidsperioden fremstiller det. Da han så ankom leirmøtet i Exeter, som varte fra 12. til 17. august 1844, representeres også en tidsperiode som til slutt førte til at de som var på møtet, forlot møtet og forkynte budskapet.

Det finnes et «tidspunkt» da budskapet om Midnattsropet er fullt ut stadfestet, og på det tidspunktet, på grunnlag av lignelsen, lukkes nådetiden for jomfruene. Dette «tidspunktet» blir forutgått av «en periode» da budskapet er under utvikling. Siden juli 2023 har budskapet om Midnattsropet vært under utvikling, og i motsetning til den millerittiske oppfyllelsen er budskapet blitt formidlet over hele verden i forkant av «nådetidens avslutning». Da nådetiden ble avsluttet ved slutten av møtet i Exeter, gikk budskapet deretter til «hver del av landet», og «lys ble gitt over den andre engels budskap, og ropet smeltet hjertene til tusener. Det gikk fra by til by, og fra landsby til landsby, inntil Guds ventende folk ble fullt ut vekket.»

I vår nåværende historie er budskapet som begynte å bli publisert i juli 2023, nå i ett hundre og tjue land rundt om i verden, og artiklene som representerer utviklingen av Midnattsropets budskap, er tilgjengelige på over seksti språk, og artiklene kan enten leses eller lyttes til.

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud og kunngjorde det ved sin engel for sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, og om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Lyset i dette budskapet, slik det er fremstilt gjennom artiklene, er blitt fullført på om lag seks måneder av to personer.

«Dersom de som kan hjelpe i — ikke blir vekket til bevissthet om sin plikt, vil de ikke gjenkjenne Guds verk når den tredje engels høye rop blir hørt. Når lyset går ut for å opplyse jorden, vil de, i stedet for å komme Herren til hjelp, ønske å binde Hans verk for å få det til å stemme med sine snevre forestillinger. La meg si dere at Herren vil arbeide i dette siste verk på en måte som ligger langt utenfor tingenes vanlige orden, og på en måte som vil være i strid med enhver menneskelig planlegging. Det vil finnes dem iblant oss som alltid vil ønske å kontrollere Guds verk, å foreskrive selv hvilke tiltak som skal settes i verk når arbeidet går frem under ledelse av den engel som slutter seg til den tredje engel i budskapet som skal gis til verden. Gud vil benytte veier og midler som vil gjøre det tydelig at Han tar tømmene i sine egne hender. Arbeiderne vil bli overrasket over de enkle midlene Han vil bruke for å gjennomføre og fullkommengjøre sitt rettferdighetsverk.» Testimonies to Ministers, 300.

Løven av Judas stamme har nå ført sitt siste-dagers folk til vers tretten til femten i Daniel elleve, idet Han åpner den historien som fremstilles ved historien fra 200 f.Kr. til 63 f.Kr., og også Matteus kapittel seksten, og historien om Kristi besøk i Cæsarea Filippi. Både forutsigelsene og historien om deres oppfyllelser stemmer overens med den delen av Daniels bok som var beseglet inntil de siste dager. Daniels bok og Åpenbaringen er én bok, så i de siste dager, like før nådetiden avsluttes, blir Jesu Kristi åpenbaring avseglede, og den åpenbaringen omfatter den delen av Daniel som angår de siste dager. Tiden er nær for avslutningen av Exeter-leirmøtet.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne boken; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:10, 11.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

Se, dager skal komme, sier Herren Gud, da jeg vil sende hungersnød i landet, ikke hungersnød etter brød, og heller ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav og fra nord helt til øst; de skal løpe hit og dit for å søke Herrens ord, men ikke finne det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge menn dåne av tørst. De som sverger ved Samarias synd og sier: Så sant din gud lever, Dan! og: Så sant Beershebas gudsyndelse lever! – de skal falle og aldri mer reise seg. Amos 8:11–14.